KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT

12. december 1995 *

I sag T-203/95 R,

Bernard Connolly, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, med bopæl i Everberg (Belgien), ved advokaterne Jacques Sambon og Pierre-Paul van Gehuchten, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Louis Schiltz, 2, rue du Fort Reinsheim,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved ledende juridisk konsulent Gianluigi Valsesia og Julian Currall, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

* Processprog: fransk.

angående en begæring om foreløbige forholdsregler, hvorved Kommissionen dels forbydes at meddele oplysninger til pressen vedrørende den disciplinærsag, som er indledt mod sagsøgeren, så længe den verserer, eller oplysninger vedrørende hans karriere, personlighed, anskuelser eller helbred, samt tilpligtes at træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at ingen af disse oplysninger offentliggøres, dels dømmes til at betale sagsøgeren en godtgørelse på 100 000 BFR for hver overtrædelse begået fra datoen for afsigelsen af nærværende kendelse om foreløbige forholdsregler,

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 27. oktober 1995 har sagsøgeren i medfør af artikel 91, stk. 4, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter »vedtægten«) anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens afgørelser af hhv. 6. september, 27. september og 4. oktober 1995 om at indlede disciplinær forfølgning mod ham, om at suspendere ham fra sin stilling og om at rejse sag for Disciplinærrådet, samt om, at Kommissionen tilpligtes at betale ham 750 000 BFR i erstatning. Sagsøgeren har endvidere nedlagt påstand

om, at Retten træffer bestemmelse om, at domskonklusionen skal offentliggøres i tre presseorganer for Kommissionens regning.

2 Ved særskilt processkrift, ligeledes indleveret til Rettens Justitskontor den 27. oktober 1995, har sagsøgeren i medfør af vedtægtens artikel 91, stk. 4, fremsat begæring om foreløbige forholdsregler, hvorved Kommissionen dels forbydes at meddele oplysninger til pressen vedrørende den disciplinærsag, som er indledt mod sagsøgeren, så længe den verserer, eller oplysninger vedrørende hans karriere, personlighed, anskuelser eller helbred, samt tilpligtes at træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at ingen af disse oplysninger offentliggøres, dels dømmes til at betale sagsøgeren en godtgørelse på 100 000 BFR for hver overtrædelse, som konstateres fra datoen for afsigelsen af nærværende kendelse.

3 Kommissionen har indgivet indlæg vedrørende denne begæring om foreløbige forholdsregler den 9. november 1995.

4 Inden der tages stilling til begæringen om foreløbige forholdsregler, bemærkes følgende om sagens baggrund, som den fremgår af parternes processkrifter.

5 Sagsøgeren, der er tjenestemand i lønklasse A4, løntrin 4, er chef for kontoret for »EMS, medlemsstaternes og Fællesskabets monetære politik« under direktorat D, »Monetære spørgsmål«, i Generaldirektoratet for Økonomiske og Finansielle Anliggender.

6 Den 24. april 1995 indgav Connolly en ansøgning om tjenestefrihed af personlige årsager af tre måneders varighed, idet han angav følgende grunde for ansøgningen:

a) At ville hjælpe sit barn i løbet af skoleferien med forberedelsen til at blive optaget på et universitet i Det Forenede Kongerige, b) at ville gøre det muligt for sin far at tilbringe nogen tid hos dem, c) at ville bruge nogen tid til gennemtænkning af visse emner vedrørende økonomisk teori og politik og at ville »retablere sit kendskab til litteraturen«. Kommissionen tilstod denne tjenestefrihed ved afgørelse af 2. juni 1995.

7 Ved skrivelse af 18. august 1995 ansøgte Connolly om at genindtræde i Kommissionens tjeneste ved udløbet af sin tjenestefrihed af personlige årsager. Ved afgørelse af 27. september 1995 lod Kommissionen ham genindtræde i sin stilling fra den 4. oktober 1995.

8 I løbet af sin tjenestefrihed af personlige årsager offentliggjorde Connolly en bog med titlen, *The rotten heart of Europe. The dirty war of Europe's money*, uden at ansøge om forudgående samtykke som foreskrevet i vedtægtens artikel 17, stk. 2.

9 I begyndelsen af september, navnlig mellem den 4. og den 10. september 1995, blev der offentliggjort en række artikler om denne bog i den europæiske presse, og navnlig i den engelske.

10 Ved skrivelse af 6. september 1995 meddelte generaldirektøren for Personale og Administration, De Koster, i sin egenskab af ansættelsesmyndighed sagsøgeren, at der ville blive indledt disciplinær forfølgning mod ham på grund af hans mulige overtrædelse af vedtægtens artikel 11, 12 og 17.

11 Ansættelsesmyndigheden indkaldte sagsøgeren til to høringer i henhold til vedtægtens artikel 87, stk. 1; høringerne fandt sted henholdsvis den 12. og den 26. september 1995. I forbindelse hermed fremlagde sagsøgeren en skriftlig erklæring og afviste at svare på de spørgsmål, som blev stillet ham.

12 Ved ansættelsesmyndighedens afgørelse af 27. september 1995 blev Connolly suspenderet fra sin stilling med virkning fra den 3. oktober 1995.

13 Der blev rejst sag for Disciplinærrådet den 4. oktober 1995.

14 Ved skrivelse af 18. oktober 1995 indbragte sagsøgeren en klage efter vedtægtens artikel 90, stk. 2, til ansættelsesmyndigheden over institutionens afgørelser om at indlede en disciplinærsag og om at rejse sag for Disciplinærrådet, samt over ovennævnte afgørelse af 27. september 1995 om at suspendere ham fra stillingen. I øvrigt henviste han til de i pressen offentliggjorte udtalelser om hans hæderlighed, helbred og faglige omdømme, og han gjorde i samme skrivelse gældende, at den disciplinære forfølgning, som var indledt mod ham, blev »drevet frem i en atmosfære, som det i vedtægtens artikel 24 netop pålægges Kommissionen at undgå«. Sagsøgeren anmodede derfor Kommissionen om at »yde ham bistand ved retsforfølgning mod personer, der har fremsat trusler, krænkelser, injurier eller ærerørige beskyldninger, hvilken adfærd er uforenelig med enhver form for handling fra en aktiv og fornuftig forvaltning«.

Retlige bemærkninger

15 I medfør af bestemmelserne i EF-traktatens artikel 185 og 186 samt artikel 4 i Rådets afgørelse 88/591/EKSF/EØF/Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 319, s. 1), som ændret ved Rådets afgørelse 93/350/Euratom/EKSF/EØF af 8. juni 1993 (EFT L 144,

s. 21) og ved Rådets afgørelse 94/149/EKSF/EF af 7. marts 1994 (EFT L 66, s. 29), kan Retten, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt eller foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler.

16 Det bestemmes i artikel 104, stk. 2, i Rettens procesreglement, at begæringer om de i traktatens artikel 185 og 186 omhandlede foreløbige forholdsregler, skal angive de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og de faktiske og retlige grunde til, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget. De begærede forholdsregler skal være af foreløbig art i den forstand, at de ikke må foregribe afgørelsen i hovedsagen (jf. senest kendelse afsagt af Rettens præsident den 7.11.1995, sag T-168/95 R, Eridania m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 2817, præmis 14).

Formaliteten

17 Kommissionen har principalt gjort gældende, at den foreliggende begæring om foreløbige forholdsregler bør afvises. I denne henseende har Kommissionen, for det første henvist til forbindelsen mellem denne begæring og visse af de i hovedsagen nedlagte påstande, som klart bør afvises, og, for det andet til, at Retten er inkompetent.

18 Hvad angår anbringendet om forbindelsen mellem hovedsagen og begæringen om foreløbige forholdsregler har sagsøgte anført, at den af Connolly anlagte hovedsag delvist bør afvises, da der er nedlagt påstand om annullation af tre afgørelser fra Kommissionen, hvoraf to — nemlig dem, som er indeholdt i skrivelserne af hhv. 6. september og 4. oktober 1995 — er foreløbige og derfor ikke kan anfægtes. Hovedsagen kan derfor alene antages til realitetsbehandling for så vidt angår påstanden om annullation af afgørelsen af 27. september 1995, hvorved sagsøgeren blev sus-

penderet fra sin stilling. Det følger heraf, at den foreliggende begæring om foreløbige forholdsregler bør afvises, da denne, ifølge Kommissionen, ikke har nogen forbindelse med påstanden om annullation af førnævnte afgørelse om suspension, men derimod snarere vedrører de øvrige i hovedsagen nedlagte påstande, der åbenbart skal afvises.

19 Det bemærkes, at en del af de i hovedsagen nedlagte annullationspåstande åbenbart skal afvises. Således er den eneste bebyrdende akt, som sagsøgeren har anfægtet under denne sag, afgørelsen af 27. september 1995 om suspension, der i øvrigt ikke er omfattet af begæringen om foreløbige forholdsregler. Kommissionens øvrige afgørelser, som sagsøgeren har påstået annulleret i hovedsagen, dvs. afgørelsen om at indlede disciplinærsag mod ham og afgørelsen om at rejse sag for Disciplinærrådet, som er dateret hhv. 6. september og 4. oktober 1995, er forberedende akter, som er vedtaget i forbindelse med en disciplinærsag, og som dermed ikke umiddelbart kan anfægtes (jf. herved bl.a. Rettens dom af 22.6.1990, forenede sager T-32/89 og T-39/89, Marcopoulos mod Domstolen, Sml. II, s. 281, præmis 21). Det følger heraf, at begæringen ikke kan tages til følge, i det omfang den knytter sig til de annullationspåstande, som vedrører sidstnævnte afgørelser.

20 Derimod bemærkes det, at begæringen om foreløbige forholdsregler har forbindelse med den erstatningspåstand, som Connolly ligeledes har nedlagt i hovedsagen. Sidstnævnte påstand angår, ligesom begæringen om foreløbige forholdsregler, en påstået økonomisk og ikke-økonomisk skade, som Connolly hævder at have lidt som følge af offentliggørelsen i pressen af en række oplysninger og kommentarer, der ikke blot vedrører den disciplinære forfølgning, som er indledt mod ham, men tillige hans person, helbred og faglige egenskaber.

21 Det bemærkes, at en sådan erstatningspåstand også kan give anledning til tvivl for så vidt angår dens antagelse til realitetsbehandling. Ifølge fast praksis er det en betingelse for antagelse til realitetsbehandling af et erstatningssøgsmål — hvorved

en tjenestemand kræver erstatning for den skade, han mener at have lidt på grund af visse retsakter fra en institution, der ikke er bebyrdende akter — at der har fundet en forudgående administrativ procedure sted i henhold til vedtægtens artikel 90 og 91; denne procedure indeholder to faser, nemlig først en ansøgning og derefter en klage over den udtrykkelige eller stiltiende afvisning af denne ansøgning (jf. bl.a. Rettens dom af 8.10.1992, sag T-84/91, Meskens mod Parlamentet, Sml. II, s. 2335, præmis 33).

22 I den foreliggende sag har sagsøgeren i forbindelse med erstatningspåstanden dels henvist til godkendte og ikke-godkendte udtalelser fra Kommissionen og dens tjenestemænd, som er til skade for hans anseelse og hans faglige omdømme, dels gjort gældende, at den i vedtægtens artikel 24 foreskrevne bistandspligt er blevet tilsidesat. Han havde imidlertid ikke, inden han fremsatte denne erstatningspåstand for Retten, umiddelbart indgivet nogen udtrykkelig ansøgning til Kommissionen i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, med opfordring til denne om at erstatte den skade, som han mener at have lidt eller vil kunne lide som følge af ovennævnte udtalelser. I sin skrivelse til Kommissionen af 18. oktober 1995 anmodede sagsøgeren således kun udtrykkeligt Kommissionen om bistand i henhold til vedtægtens artikel 24 til retsforfølgning mod ophavsmændene til udtalelser eller mod de ansvarlige for en adfærd, som navnlig er uforenelig princippet om god forvaltningsskik. Særligt hvad angår spørgsmålet om erstatning fremgår det af sagen, at Connolly alene har henvist til den ovennævnte skade i sin skrivelse af 18. oktober 1995, hvori han anførte, at de i pressen offentliggjorte oplysninger »udgør et angreb på hans personlige anseelse, helbred og faglige omdømme«. I denne skrivelse indskrænkede sagsøgeren sig til at konstatere den »meget skadelige« virkning af sådanne handlinger og forbeholdt sig retten til at gøre sine rettigheder gældende under et senere erstatningssøgsmål. Uanset den tvivl, som spørgsmålet om, hvorvidt erstatningspåstanden kan antages til realitetsbehandling, hvilket vil blive afgjort under hovedsagen, forekommer påstanden dog ikke umiddelbart klart at måtte afvises inden for rammerne af denne sag. Heraf følger, at begæringen om foreløbige forholdsregler ikke kan afvises af denne grund.

23 Under alle omstændigheder synes det — under hensyn til den foreliggende sags konkrete omstændigheder — rimeligt at antage, at sagsøgeren har en legitim interesse i at få prøvet sin begæring om foreløbige forholdsregler for Retten, da begæ-

ringen dels har forbindelse med en selvstændig erstatningspåstand, der angår en skade, som sagsøgeren hævder at have lidt som følge af handlinger, der umiddelbart ikke forekommer at kunne anfægtes under et annullationssøgsmål, dels har til formål at hindre fremtidige skader. I den foreliggende sag kan sagsøgerens eventuelle tilsidesættelse af den forudgående administrative procedure ikke på nogen måde fratage ham muligheden for at opnå en forholdsregel med det formål at hindre en fremtidig skade, som kan være alvorlig og uoprettelig. Det bemærkes, at inden for rammerne af Fællesskabets procesret har proceduren med foreløbige forholdsregler netop til formål og til hensigt at muliggøre, at der straks træffes bestemmelse om foreløbige forholdsregler, som er begrundet i uopsættelighed. Denne fortolkning bekræftes af vedtægtens artikel 91, stk. 4, der udtrykkeligt foreskriver mulighed for at fravige betingelserne for antagelse til realitetsbehandling af et søgsmål, som netop vedrører overholdelsen af den administrative procedure, idet bestemmelsen tillader, at en tjenestemand efter at have indgivet en klage til ansættelsesmyndigheden omgående kan anlægge sag ved Fællesskabets retsinstanser, hvis han samtidig indgiver en begæring om foreløbige forholdsregler.

24 For så vidt angår den anden afvisningsindsigelse har Kommissionen gjort gældende, at begæringen om foreløbige forholdsregler udgør en begæring om påbud, som skal afvises, idet Retten ikke har kompetence til at give påbud til en fællesskabsinstitution. Ifølge sagsøgte vedrører de begærede foreløbige forholdsregler desuden forpligtelsen til at overholde den tjenstlige tavshedspligt, som allerede fremgår af vedtægten, og derfor kan forholdsreglerne ikke have et selvstændigt indhold i forhold til denne allerede eksisterende forpligtelse.

25 Dette andet anbringende kan derfor heller ikke tiltrædes. Traktatens artikel 186 tillægger Fællesskabets retsinstanser kompetence til at foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler og en sådan kompetence indebærer i medfør af artikel 36 i EF-statutten for Domstolen en beføjelse til at meddele foreløbige påbud, som på ingen måde foregriber afgørelsen i hovedsagen.

Desuden, og i modsætning til det af Kommissionen anførte, indebærer den omstændighed, at sagsøgeren for at forsvare sine rettigheder kræver, at forvaltnin-

gen skal overholde de forpligtelser, som påhviler den i henhold til de relevante gældende regler (f.eks. overholdelse på alle niveauer af pligten til ikke at sprede fortrolige oplysninger vedrørende de ansatte), ikke, at den begærede foreløbige forholdsregel kan betegnes som et »påbud« i udtrykkets snævre betydning og derfor kan anses som liggende uden for Fællesskabets retsinstansers kompetence. Der er tale om en simpel påmindelse med hensyn til overholdelse af retsregler, der ikke kan betragtes som en form for påbud i betragtning af, at forvaltningens tilpasning af sin adfærd til de relevante regler udgør den normale fremgangsmåde for forvaltningens handlinger.

Det bemærkes, at Retten i sager om foreløbige forholdsregler kan træffe bestemmelse ikke blot om forskellige former for indgreb med henblik på at modsvare de specifikke behov i den konkrete sag, men tillige om en simpel henstilling om at overholde eksisterende regler. En sådan henstilling kan endog udgøre et passende middel i overensstemmelse med principperne for proceduren med foreløbige forholdsregler, og dette middel kan være egnet til foreløbigt at sikre en passende beskyttelse af sagsøgerens rettigheder.

Fumus boni juris og uopsætteligheden

Parternes argumenter

26 Sagsøgeren har til støtte for sin begæring om foreløbige forholdsregler fremført et enkelt anbringende, hvorefter der er sket en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 24 og artikel 87, stk. 2, visse bestemmelser i vedtægtens bilag IX, navnlig artikel 8, stk. 2, og de principper, der er udtrykt i notatet af 24. november 1983 fra Kommissionens formand og et medlem af samme institution med ansvar for personalespørgsmål, som omhandler Kommissionens disciplinærpolitik, idet alle disse regler omhandler den disciplinære forfølgnings fortrolige karakter.

27 I den foreliggende sag har Kommissionen dels ladet sagsøgerens erklæring af 12. september 1995 cirkulere inden for Kommissionen, dels informeret pressen om alle disciplinærsagens faser. Mere konkret har Kommissionens talsmand bekendtgjort, at der inden for rammerne af disciplinærsagen ville blive truffet en afgørelse i sagsøgerens sag, efter at Disciplinærrådet har afgivet sin udtalelse. Talsmanden har bl.a. udtalt, at »the question must be asked whether you have a place in this institution« og at »if I had all these fears, I would hand in my resignation this afternoon«. Endvidere har Connolly anført, at Kommissionens formand ifølge avisen *The Times* af 8. september 1995 har udtalt, at »there was no place in his organisation for senior employees who were so vehemently opposed to everything the Union stood for«. Sagsøgeren har endvidere fremlagt et eksemplar af ugeskriftet *European Voice* af 5. oktober 1995, der indeholder en kort artikel, der gentager visse udtalelser fra kommissionsmedlemmet med ansvar for personalespørgsmål. Denne udtaler, idet det bl.a. understreges, at der er tale om udtalelser, som i det hele fremsættes for egen regning, at han anser indholdet af Connolly's bog for skadeligt for Fællesskabets interesser. Kommissionsmedlemmet tilføjer dog, at Kommissionen som institution ikke må tage parti i den debat, som offentliggørelsen af den pågældende bog har givet anledning til, da Connolly's adfærd skal undersøges inden for rammerne af en disciplinærsag.

Herudover har sagsøgte ifølge sagsøgeren ikke truffet nogen som helst foranstaltninger for at undgå, at institutionens eget personale udspreder og offentliggør en lang række oplysninger ikke alene vedrørende den førnævnte disciplinærsag, men også om sagsøgerens person, helbred og faglige omdømme.

28 Denne adfærd fra Kommissionens side har forårsaget sagsøgeren alvorlig skade. For det første har såvel de ovenfor gengivne oplysninger som andre oplysninger vedrørende sagsøgeren, som er blevet offentliggjort i pressen, alvorligt skadet sagsøgerens personlige og faglige ære og omdømme. For det andet bevirker en sådan pressekampagne, at Disciplinærrådets skønsfrihed begrænses, og det ledes til at træffe en fældende afgørelse.

29 Den allerede lidte skade risikerer ifølge Connolly at blive væsentligt forværret, hvis denne pressekampagne fortsætter. At de foreløbige forholdsregler er uopsættelige følger derfor af, at det er nødvendigt at undgå en alvorlig og uoprettelig skade, navnlig i betragtning af, at disciplinærsagen mod sagsøgeren ikke er afsluttet.

30 Kommissionen har heroverfor anført, at den »pressekampagne«, som sagsøgeren har henvist til, i realiteten blot består af tre erklæringer, som er fremsat af henholdsvis formanden for Kommissionen, af kommissionsmedlemmet med ansvar for personalespørgsmål og af Kommissionens talsmand, og som desuden ikke har nogen som helst officiel karakter.

Hvad angår udtalelserne fra Kommissionens talsmand har sagsøgte anført, at de, for det første, indskrænker sig til en præcisering af, at afgørelsen med hensyn til den disciplinære sanktion tilkommer Kommissionen efter høring af Disciplinærrådet og, for det andet, at de kun har antydet muligheden af, at Connolly bliver pålagt en disciplinær sanktion. Den omstændighed, at talsmanden har anført, at det synspunkt, som er kommet til udtryk i den omhandlede bog, ikke er foreneligt med Kommissionens politik, har ingen relevans i forhold til disciplinærsagen. For så vidt angår kommentaren fra Kommissionens formand, således som den er blevet gengivet i avisen *The Times* af 8. september 1995, har Kommissionen anført, at formanden alene ønskede at understrege, at en person med synspunkter, der fundamentalt adskiller sig fra sin arbejdsgivers, og som fremsætter disse offentligt, bør overveje, om han bør søge sin afsked. Tilsvarende understregede kommissionsmedlemmet med ansvar for personalespørgsmål i det interview, som blev givet *European Voice*, at der skal sondres mellem hans personlige synspunkt og Kommissionens holdning under den verserende disciplinærsag.

31 Sagsøgte har desuden fremhævet, at alle de øvrige udtalelser, som ville kunne skade Connolly's omdømme, er udtalelser fremsat uden godkendelse, som Kommissionen på ingen måde er ansvarlig for.

32 For så vidt angår uopsætteligheden af de begærede foreløbige forholdsregler har Kommissionen anført, at Connolly, i modsætning til det af ham anførte, indtil nu ikke har lidt nogen skade. For det første kan de nævnte udtalelser, da de er eksterne i forhold til Kommissionen, ikke have indvirkning på disciplinærsagen, som er af intern karakter, og som forløber selvstændigt i forhold til Kommissionens rent politiske virksomhed. For det andet, hvad angår de kommentarer, som hævdes at have et ærekrænkende indhold, kan disse ikke betragtes som erklæringer fremsat af Kommissionen, og der kan derfor ikke foreligge uopsættelighed med hensyn til at træffe bestemmelse om, at Kommissionen skal ophøre. På grundlag af alle disse betragtninger finder Kommissionen, at der ikke foreligger noget forhold, som berettiger antagelsen om en risiko for en alvorlig og uoprettelig skade, og at der derfor ikke er grundlag for at tage begæringen om foreløbige forholdsregler til følge.

Rettens bemærkninger

33 Til støtte for sin argumentation har sagsøgeren i det væsentlige fremført to anbringender vedrørende henholdsvis tilsidesættelse af den disciplinære forfølgnings fortrolige karakter og tilsidesættelse af bistandspligten.

34 Det bemærkes, at hverken vedtægtens bestemmelser eller de principper, der er udtrykt i notatet af 24. november 1983, som sagsøgeren har påberåbt sig, umiddelbart forbyder, at forvaltningen orienterer pressen om, at der er indledt en disciplinærsag, eller om, at der er truffet beslutning om suspension.

35 Derimod bemærkes det, at forpligtelsen til at overholde den tjenstlige tavshedspligt, som foreskrevet i vedtægtens artikel 17, stk. 1, pålægger tjenestemanden at »iagttage fuldstændig tavshed om alle forhold og anliggender, som han i medfør af sin stilling bliver bekendt med«. Desuden er den pågældende institution i kraft af sin omsorgspligt og princippet om god forvaltningsskik forpligtet til at undgå, at en tjenestemand bliver genstand for udtalelser, der kan belaste hans faglige hæderlighed (jf. Domstolens dom af 11.7.1974, sag 53/72, Guillot mod Kommissionen,

Sml. s. 791, præmis 5). Heraf følger, at forvaltningen principielt dels skal undgå at give pressen oplysninger om en disciplinærsag, som kan skade den tjenestemand, der er genstand for sagen, dels skal træffe alle nødvendige foranstaltninger for at undgå, at der inden for institutionen spredes oplysninger, som kan være ærekrænkende for tjenestemanden.

36 Hvad angår den foreliggende sag bemærkes, at meddelelsen til pressen om afgørelserne om at indlede en disciplinær forfølgning mod Connolly og om at suspendere ham fra hans stilling ikke skader sagsøgeren, da hans adfærd på tidspunktet for indledningen af disciplinærsagen, bestod i at have offentliggjort bogen, *The rotten heart of Europe. The dirty war of Europe's money*, uden at have opnået forvaltningens forudgående samtykke som foreskrevet i vedtægtens artikel 17, stk. 2. Det synes ikke muligt at betvivle, at en sådan adfærd udgør en velkendt omstændighed, og at en meddelelse herom til pressen derfor ikke kan have skadelige virkninger for sagsøgeren. Faktisk er udtalelserne fra Kommissionens formand, fra kommissionsmedlemmet med ansvar for personalespørgsmål og fra Kommissionens talsmand en reaktion fra institutionens side på en tjenestemands adfærd, som ligeledes er rettet mod offentligheden. Heraf følger, at de oplysninger og kommentarer, som er skrevet i anførselstegn i pressekommunikéerne og i avisartiklerne, og som tilskrives formanden for Kommissionen, kommissionsmedlemmet med ansvar for personalespørgsmål og Kommissionens talsmand, ikke kan anses for ærekrænkende, eftersom de vedrører en åbenlys og kendt meningsstrid mellem sagsøgeren og Kommissionen, som navnlig angår Unionens monetære politik. I det omfang udtalelserne ikke angår Connolly's personlighed, hæderlighed og faglige kvalifikationer, kan de derfor ikke være til skade for hans anseelse uden for Kommissionen.

37 Den blotte omstændighed, at man hypotetisk kunne forudse, at den hårdeste disciplinære sanktion, dvs. ophævelse af tjenesteforholdet, ville blive anvendt i denne sag, synes ikke at kunne belaste tjenestemandens ære eller faglige værdighed, eftersom den nævnte hypotese alene udgør en eventuel følge af det påståede regelbrud, som er foreskrevet i de relevante bestemmelser.

38 Desuden kan udtalelserne heller ikke ændre ved forskriftsmæssigheden af den disciplinære forfølgning, hvor det under alle omstændigheder er forvaltningen, der er den part, som tager initiativet. Således kender Disciplinærrådet dels forvaltningens holdning gennem dokumenter, som er langt mere udtømmende end disse udtalelser til pressen, dels tilkommer det — efter en kontradiktorisk procedure, hvor den pågældende tjenestemand under alle omstændigheder kan gøre sine synspunkter gældende — forvaltningen selv at fastslå et eventuelt brud fra Connolly's side på hans forpligtelser og, som følge heraf, at træffe afgørelse om en disciplinær sanktion.

39 Hvad angår de andre udtalelser, som sagsøgeren har henvist til, fremgår det af de dokumenter, som er fremlagt under nærværende sag, at en række kommentarer angående Connolly's personlighed, faglige kvalifikationer og helbred, er blevet gengivet i pressen og navnlig er blevet tilskrevet tjenestemænd, hvis identitet ikke er blevet afsløret. Selv om Retten i forbindelse med behandlingen af sagen om foreløbige forholdsregler og på grundlag af den foreliggende summariske bevisoptagelse ikke kan pålægge Kommissionen noget ansvar for en sådan adfærd, tilkommer det ikke desto mindre Retten at udtale, at fraværet af enhver foranstaltning med det formål at forhindre sådanne udtalelser, eller vedtagelsen af foranstaltninger uden den nødvendige effektivitet, udgør en tilsidesættelse af omsorgspligten og princippet om god forvaltningsskik, som indebærer en forpligtelse for institutionen til at undgå, at en tjenestemand gøres til genstand for udtalelser, der kan belaste hans hæderlighed og faglige omdømme.

40 Da det ovenfor er antaget, at kravet om fumus boni juris til dels er opfyldt i forbindelse med nærværende begæring om foreløbige forholdsregler, skal det undersøges, om den anden betingelse for at vedtage en foreløbig forholdsregel, nemlig risikoen for en alvorlig og uoprettelig skade, er opfyldt.

41 Det fremgår af fast praksis, at spørgsmålet om, hvorvidt en foreløbig forholdsregel er uopsættelig, skal vurderes ud fra, om det er nødvendigt at træffe en foreløbig afgørelse for at undgå, at der derigennem påføres den part, der har indgivet begæringen, et alvorligt og uopretteligt tab. Det påhviler den, der indgiver begæring om

forholdsreglen at godtgøre, at det vil påføre vedkommende et alvorligt og uopretteligt tab, såfremt man afventer afgørelsen i hovedsagen.

42 I den foreliggende sag har sagsøgeren navnlig gjort gældende, at hans hæderlighed og faglige omdømme har lidt skade som følge af en række udtalelser, der er blevet gengivet i pressen. Det bemærkes, at den påståede skade, hvis den viser sig rigtig, ikke blot vil fremstå som alvorlig, men tillige som uoprettelig, som hævdet af sagsøgeren. Allerede i kraft af sin art vil en sådan skade ikke kunne gøres til genstand for en reel genopretning, for så vidt som den pågældende tjenestemand vanskeligt kan genindsættes i en situation svarende til den, han befandt sig i, før bekendtgørelsen af de oplysninger, som hævdes at være ærekrænkende for hans vedkommende. Den påberåbte skade vil alene kunne udlignes ved en erstatning.

43 Det fremgår imidlertid af de dokumenter, som sagsøgeren har fremlagt, og af de indlæg, som parterne har afgivet under retsmødet, at der i pressen er blevet offentliggjort en række oplysninger og kommentarer fra tjenestemænd, hvis identitet principielt er ubekendt, og at disse oplysninger og kommentarer angår Connolly's personlighed, helbred og faglige kvalifikationer. Det fremgår ligeledes af sagen, at Kommissionen endnu ikke har truffet nogen foranstaltninger, der er egnede til at undgå sådanne udslip af oplysninger, der kan skade sagsøgeren alvorligt og uopretteligt.

44 Da det under disse omstændigheder derfor ikke kan bestrides, at der består en risiko for yderligere udtalelser, som kan skade Connolly's hæderlighed og faglige omdømme uopretteligt, bør Kommissionen anmodes om at træffe alle nødvendige foranstaltninger til, at der ikke længere afsløres nogen som helst oplysninger vedrørende Connolly's karriere, personlighed, anskuelser eller helbred, som direkte eller indirekte vil kunne skade hans hæderlighed og faglige omdømme.

45 Sagsøgerens påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale en godtgørelse på 100 000 BFR for hver afsløring af oplysninger om sagsøgeren, idet den derved navnlig tilsidesætter sin omsorgspligt i forhold til sine tjenestemænd, kan ikke tages til følge. Det skal blot konstateres — uden at det er nødvendigt at undersøge spørgsmålet om Rettens kompetence til i forbindelse med en begæring om foreløbige forholdsregler at tilpligte en institution at betale en godtgørelse — at der ikke foreligger nogen omstændigheder, som kan begrunde en antagelse om, at Kommissionen ikke vil efterkomme sine forpligtelser over for sagsøgeren i overensstemmelse med nærværende kendelse. Begæringen om vedtagelse af en forholdsregel med hensyn til betaling af en godtgørelse for at lægge pres på den berørte institution for at tilskynde den til at opfylde sine forpligtelser, er derfor i det hele ubegrundet og kan derfor ikke tages til følge.

Af disse grunde

bestemmer

RETTENS PRÆSIDENT

1) Kommissionen anmodes om at træffe alle nødvendige foranstaltninger til at Kommissionens personale ikke, i forbindelse med kontakter med pressen eller på nogen anden vis afslører nogen som helst oplysninger vedrørende Bernard Connolly's personlighed, anskuelser eller helbred, som direkte eller indirekte vil kunne skade hans personlige og faglige omdømme.

2) I øvrigt tages begæringen om foreløbige forholdsregler ikke til følge.

3) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 12. december 1995.

H. Jung

Justitssekretær

A. Saggio

Præsident